

Jess Walter
DE DONUT
MAN

CITIZEN VINCE

roman

JESS WALTER

DE DONUT MAN

Opgedragen aan Anne

*Een grote natie
is als een groot man...
Hij ziet zijn vijand
in de schaduw
die hijzelf werpt*

- TAO TE TJING

SPOKANE, WASHINGTON

28 OKTOBER 1980 / DINSDAGNACHT / 1.59 UUR

Op een dag ken je meer dode mensen dan levende. Met deze gedachte schrikt hij wakker. Vince Camden gaat rechtop in bed zitten en kijkt panisch om zich heen, op zoek naar bewijzen van zijn bestaan. Hij vindt alleen wat rekwisieten: nachtkastje, kledingkast, asbak, wekker. Vince ademt zwaar. Ondanks dat het 's nachts fris is, is hij bezweet. Hij wrijft in zijn ogen om de gedachten uit te bannen; het was niet echt een droom, deze paniek zo laat in de nacht – een flinterdun hersenspinsel, als vloeipapier, dat door een briesje kapot kan worden gescheurd en langzaam naar de grond dwarrelt.

Vince Camden gaapt, draait zich om en zet de wekker uit, net wanneer de een, de vijf en de negen beginnen te vallen. Elke ochtend om 1.59 uur wordt hij op dezelfde manier wakker en drukt hij de wekker uit in de halve seconde voordat het twee uur is en net voordat het schelle alarm afgaat. Hij vraagt zich af hoe dat kan. En... als je zoiets kunt – elke ochtend wakker worden net voordat je wekker afgaat – waarom kun je dan niet alle dode mensen tellen die je kent?

Om te beginnen grootouders. Twee paar. Een grootvader trouwde later nog een keer. Dat is al vijf. Vince schuurt met zijn tandenborstel over zijn kiezen. Vader en moeder. Zeven. Telt een doodgeboren zusje ook mee? Nee. Iemand moet hebben geleefd om dood te kunnen gaan. Tegen de tijd dat hij klaar is met douchen, zijn haar heeft

geföhnd en zich heeft aangekleed – grijze pantalon, zwart overhemd met lange mouwen, twee knoopjes open – heeft hij al zijn familieleden, buren en vroegere collega's gehad: hij kent al vierendertig mensen die dood zijn. Hij vraagt zich af of dat normaal is, dat je zoveel dode mensen kent.

Normaal. Dat woord achtervolgt hem al een paar dagen op een veilige afstand. Hij opent een la, haalt een stapeltje creditcards tevoorschijn en bekijkt de namen op de kaarten: Thomas A. Spaulding. Lane Bailey. Margaret Gold. Hij probeert zich het prachtige normale leven van Margaret Gold voor te stellen, met een gehaakte spreid over de bank. Hoeveel dode mensen zou Margaret Gold kennen?

Vince telt tien creditcards – inclusief die van Margaret Gold – en stopt ze in de zak van zijn windjack. Hij vult de andere zak met Ziploc-zakjes met marihuana. Het is 2.16 uur wanneer Vince zijn horloge om zijn pols klikt; voorzichtig, om geen haartjes van zijn onderarm in de sluiting te krijgen. O ja, Davie Lincoln – die achterlijke jongen die klusjes deed voor Coletti en altijd het wisselgeld in zijn mond bewaarde. Stikte in een halve dollar. Vijfendertig.

Vince staat in de minuscule hal van zijn kleine huis, als je een kapstok en een brievenbus een hal kunt noemen. Hij ritst zijn windjack dicht en trekt zijn mouwen naar beneden als een croupier die in Las Vegas de speeltafel verlaat. Hij stapt de wereld in.

Over Vince Camden: hij is zesendertig en blank. Alleenstaand. Een meter tachtig lang, achtenzeventig kilo zwaar, met brede schouders, maar verder dun, als een martiniglas. Volgens de politierapporten heeft hij bruin haar en blauwe ogen. Zijn rechtermondhoek krult omhoog, zijn dikke wenkbrauwen zijn beweeglijk, waardoor het lijkt alsof hij een constante grijns op zijn gezicht heeft en elke vrouw met wie hij ooit een relatie heeft gehad uiteindelijk, met haar handen op de heupen en hoofd schuin, tegen hem zei: Alsjeblieft, hou op. Even serieus.

Vince werkt als bedrijfsleider in de levensmiddelenindustrie: hij zit in de donuts. Eigenlijk is het maken van donuts makkelijker dan iedereen denkt. Vince houdt van zijn werk: om halfvijf 's ochtends beginnen en klaar zijn als anderen aan de middagpauze beginnen.

Hij heeft dan net het gevoel alsof hij stiekem de wereld bedriegt, alsof hij weggaat om te gaan lunchen en gewoon niet meer terugkomt. Hij realiseert zich dat dit bij zijn karakter hoort, de wens om de wereld te bedriegen. Misschien een afwijking in zijn genen.

Buiten trekt hij de kraag van zijn windjack over zijn wangen. Het is koud vanochtend: eind oktober. Het is zelfs erg koud – de wasem uit zijn mond herinnert hem aan een schoolexperiment met droog ijs, dat hem weer herinnert aan meester Harlow, zijn leraar in de vijfde klas. Hing zich op toen uitlekte dat hij iets te veel van zijn mannelijke leerlingen hield. Zesendertig.

De wereld ziet er om twintig over twee 's ochtends erg vredig uit: de beveiligingslampjes bij de voordeuren van huizen die verder in stille duisternis zijn gehuld; stille opritten tussen donkere, bedauwde gazons. Maar Vince heeft slechts oog voor de grimmige kant van de duisternis, en hij rilt van de gedachte die plotseling in hem opkomt – ook al zegt hij tegen zichzelf dat het onmogelijk is – de gedachte dat hij vanavond op het menu staat.

‘Zeg het maar... moet ik het voor je doen of niet?’

De twee mannen zitten in een bordeauxrode Cadillac Seville en kijken elkaar aan. De bestuurder vraagt: ‘Hoeveel gaat me zoiets kosten?’

De grotere man naast hem is ongeduldig, onrustig, maar denkt even na. Het is een goede vraag. Het is tenslotte 1980 en de dienstensector heeft te kampen met een stagnerende economie. Heeft de criminele sector te maken met dezelfde marktkrachten: inflatie, deflatie, stagflatie? Recessie? Heeft de misdaadsector ook last van hoge werkloosheidscijfers? Voelen criminelen deze malaise?

‘Gratis,’ zegt de passagier.

‘Gratis?’ herhaalt de bestuurder en hij schuift heen en weer in zijn stoel.

‘Ja.’ En na een korte pauze: ‘Dat betekent voor niks.’

‘Ik weet wel wat het betekent. Ik was gewoon verbaasd. Bedoel je dat je me voor niks met deze kerel wilt helpen?’

‘Ik bedoel dat we wel iets regelen.’

‘Maar het kost me niets?’

‘We regelen wel wat.’

En het zegt iets over de man achter het stuur van de Cadillac dat hij ten eerste al niet weet wat het woord gratis betekent, maar ook dat hij zich niet realiseert dat voor niets de zon opgaat.

Achtenzeventig kroegen zijn er in Spokane, voor driehonderdduizend mensen. Eén taxibedrijf: acht taxi's. Op een dinsdagavond, net nadat om twee uur de bel voor het laatste rondje heeft geklonken, wordt duidelijk wat dit betekent: meer dronkaards dan de markt kan bedienen. Ze hangen rond op straat en strompelen al gaepend naar hun auto's – tenminste wie nog weet waar hij hem heeft neergezet. De anderen lopen van het centrum naar hun huis, alle kanten uitwaaiërend, over bruggen, door tunnels, door bosjes, tegen heuvels op naar donkere woonwijken; eenzame figuren met hun eigen gedachten, met een warme adem, stinkend naar sigaretten. Bezigt met het bedenken van weer een nieuwe leugen.

Vince Camden concentreert zich op zijn eigen gedachten en loopt nuchter en goed uitgerust met de dronken en vermoeide mensenmassa mee. De logge gebouwen van baksteen en natuursteen maken langzaam plaats voor goedkope laagbouw – sportscholen, waterbeddenwinkels, erotische boekhandels, pandjeshuizen, spoorlijnen, braakliggende grond en één opvallend Victoriaans gebouw met twee verdiepingen, een kaartpaleis annex steakrestaurant met de naam Sam's Pit. Dit is waar Vince meestal rondhangt voordat zijn dienst in de donutwinkel begint.

Vince was hier nog maar een paar maanden toen Sam stierf. Zevenendertig. De nieuwe eigenaar heet Eddie, maar iedereen noemt hem Sam – het is veel gemakkelijker om iemands naam in Sam te veranderen dan het vervaagde Pepsi-uithangbord op het oude huis te veranderen van SAM'S in EDDIE'S. Net als oude Sam opent nieuwe Sam de Pit wanneer de rest van de stad sluit, na het laatste rondje. Zijn restaurant werkt als een afvoerput; elke ochtend komen dronkaards en hoeren, advocaten en hoerenlopers, junkies en dieven, politiemannen en kaartspelers – zoals oude Sam altijd

zei: ‘De hele klerezooi’ – vanuit de stad aangespoeld om hier te eindigen. Dit is waarom de politie niets doet tegen het gokken en de illegale alkoholschenkerij. Het is gewoon fijn te weten dat iedereen om drie uur ’s ochtends op één plek te vinden is, net als de verdachten in een thriller van Agatha Christie.

De Pit ligt verborgen achter hoge, onverzorgde struiken, het enige gebouw op een groot stuk braakliggend land, als een eenzame kies in een verder lege mond. Erachter ligt een modderig veldje dat dienstdoet als parkeerterrein voor Sam’s Pit en als showroom voor een zestal dames die hier elke avond samenkomen voordat ze aan hun dienst beginnen. Binnen zitten hun pooiers te kaarten en te wachten op hun aandeel in de winst.

Het grind knarst onder Vinces schoenen terwijl hij naar Sam’s Pit loopt. Er staan zes auto geparkeerd op het overwoekerde veld; in een paar auto’s zijn meisjes aan het werk. Vijftien meter verderop gaat een autoportier open. Een vrouwenstem klinkt over het parkeerterrein: ‘Laat me los!’

Vince staart voor zich uit. Niet mee bemoeien.

‘Vince! Zeg hem dat hij me moet loslaten!’

De stem van Beth. Bij de kroegdeur draait Vince zich om. Hij loopt terug over het parkeerterrein naar een donkere Plymouth Duster. In de auto probeert Beth Sherman zich los te maken van een man in een witte coltrui en een blauw sportjack. Als hij dichtbij is, ziet Vince dat de man Beth stevig vasthoudt. Ze haalt naar hem uit met haar groezelige gipsen rechterarm. Ze mist maar net.

Vince buigt zich voorover. ‘Hé, Beth. Wat is er aan de hand?’

De man laat haar los, ze springt uit de auto en rent langs Vince. Hij verbaast zich er weer over hoe knap ze eigenlijk is, met haar driehoekige gezicht en ronde ogen, die nog net te zien zijn achter een rechte pony. Ze weegt nog geen vijftig kilo. Voor een vrouw met haar beroep ziet ze er jonger uit dan ze in werkelijkheid is; Beth zou kunnen doorgaan voor een tiener – in elk geval van een afstandje. Van dichtbij – nou ja, haar manier van leven is moeilijk te verbergen. Beth wijst met haar gipsen arm naar de man in de auto. ‘Hij zat aan mijn reet.’

De man kijkt ongelovig. ‘Je bent een hoer!’

‘Ik zit in de makelaardij!’

‘Je was me aan het pijpen!’

Beth gilt langs Vince naar de man: ‘Knijp je ook in de billen van de loodgieter als hij aan het werk is?’

Vince gaat tussen Beth en de man in staan en glimlacht ontwappend naar hem: ‘Luister, ze vindt het niet prettig als je aan haar zit.’

‘Wat voor soort hoer vindt het niet prettig als je aan haar zit?’

Vince heeft hier geen antwoord op. Maar hij zou willen dat de man gewoon zijn mond had gehouden. Hij weet precies wat er gaat gebeuren en voor hij het in de gaten heeft, staat Beth naast hem, steekt haar hand in haar broekzak, haalt een briefje van twintig tevoorschijn en gooit het in het gezicht van de man.

De man houdt het briefje omhoog. ‘Ik heb je veertig gegeven!’

‘Je hebt een halve beurt gehad,’ zegt ze. ‘Dus je krijgt de helft van je geld terug.’

‘Een halve beurt? Zoiets bestaat helemaal niet!’ Hij kijkt Vince aan. ‘Bestaat er zoiets als een halve beurt?’

Vince kijkt van Beth naar de man en opent zijn mond, zonder dat hij iets weet te zeggen. Hij kijkt weer naar Beth en hun ogen treffen elkaar net lang genoeg.

Over Beth Sherman: ze is drieëndertig, net niet ‘lief’ meer, heeft bruin haar en bruine ogen, die ze bij elk teken van aandacht verlegen afkeert. Ondanks haar verlegenheid staat Beth in hoog aanzien bij de andere vrouwen bij Sam’s, vooral om één ding: ze is zonder methadon afgekickt van de heroïne, van de ene op de andere dag, precies negentien maanden en twee weken geleden, op de dag dat ze ontdekte dat ze zwanger was. Haar zoontje, Kenyon, is nu iets meer dan een jaar oud en het gaat goed, hoewel iedereen weet dat ze hem als een havik in de gaten houdt, hem continu vergelijkt met andere kinderen in het park en op de crèche, op zoek naar iets wat erop wijst dat hij achterloopt in de ontwikkeling of groei, dat haar ergste nachtmerrie waarheid is geworden, dat die troep ook zijn leven heeft verwoest. En hoewel ze duidelijk stappen heeft ondernomen om haar huidige leven vaarwel te zeggen – ze heeft haar pooier de

laan uitgestuurd, schriftelijk – blijft Beth werken, misschien omdat er maar weinig andere manieren zijn voor een vrouw die nooit haar middelbare school heeft afgemaakt om zichzelf en haar zoontje te onderhouden. Toch is ze niet de enige prostituee bij Sam's die zichzelf anders voordoet dan ze is. Sam's zit vol met actrices en masseuses, modellen, studentes en maatschappelijk werksters; maar wanneer Beth zegt dat ze in de makelaardij werkt, lijken mensen het ook echt te geloven.

Toen hij hier nog maar net woonde, maakte Vince regelmatig gebruik van Beths diensten (nadat hij een paar andere meisjes had geprobeerd). Haar koele afstandelijkheid intrigeerde hem; de manier waarop ze kippenvel kreeg wanneer hij haar aanraakte. Toen, op een avond zes maanden geleden, dronken zij en Vince twee flessen wijn leeg en brachten ze de nacht met elkaar door zonder dat er sprake was van betaling. En het was anders – beangstigend en intiem. Geen kippenvel. Sindsdien is alles anders – Beth wil geen geld meer vragen en Vince wil zich niet binden aan een vrouw met een kind. En dus hebben ze al drie maanden niet met elkaar geslapen. Het ergste is dat het voelt alsof hij haar bedriegt wanneer hij met een andere vrouw in bed ligt en dus zit Vince midden in zijn langste celibataire periode sinds hij uit de gevangenis is. Door dit alles weet hij dat het oude spreekwoord onder prostituees waar is: Gratis seks maakt alles kapot.

Op het parkeerterrein loopt Beth weg van de kwade, onbevredigde man – ze draagt een strakke spijkerbroek onder een jasje dat halverwege haar buik ophoudt. Vince ziet haar weglopen, haalt dan een zakje dope uit zijn jaszak, buigt zich naar voren en houdt het voor het raam. Volgens de bijbel is er niets op tegen als de vredestichter probeert wat geld te verdienen. Of iets dergelijks.

Na een paar tellen haalt de man zijn schouders op en houdt hij het briefje van twintig omhoog. 'Ja, oké,' zegt hij. Terwijl ze het geld en de dope uitwisselen, schudt de man zijn hoofd. 'Ik heb nog nooit een hoer gehad die niet aangeraakt wilde worden.'

Vince knikt, hoewel volgens hem de wereld alléén maar bestaat uit dit soort mensen: wiet rokende agenten, dieven die tien procent

aan goede doelen doneren, nette dames die jarretels dragen, daklozen die slapen met een teddybeer, criminele donutbakers, hoertjes in de makelaardij. Hij herinnert zich een brandweerman uit zijn oude buurt, ene Alvin Dunphy, die claustrofobisch was. Overleed toen hij een brand aan het blussen was en het gebouw instortte. Achtendertig.

‘Een halve beurt bestaat niet. Het gebeurt of gebeurt niet.’

‘Ik ga mee voor een dollar. Ik ben het eens met Jack. Wat heb je aan een beurt als je niet aan je trekken komt?’

‘Ik weet het niet, ik denk dat ik de eerste keer ook een halve beurt heb gehad.’

‘Hoe oud was je toen, Petey?’

‘De eerste keer? Dertien. Ik zet ook een dollar in.’

‘Dertien? Tjonge... had ik ook maar een zus.’

‘Het was jouw zus.’

‘Wat denk jij, Vince?’

Hij zit stilletjes na te denken, nog moe van een nacht vol angstige dromen. Hij zit iets voorovergebogen, met zijn handen op zijn knieën, en staart naar de grond naast zijn stoel. Zijn kaarten liggen netjes op een stapeltje voor hem op tafel. Sam’s Pit is donker, met dik tapijt op de vloer – de eetkamer en de woonkamer hebben fluwelen wandtapijten aan de muur, van mannen met snorren en negers die liggen te vrijen met vrouwen met brede heupen. De enige lichtbronnen zijn een paar kale gloeilampen aan het plafond en een lamp achter de bar. In de twee kamers staan zes tafels: aan twee van de tafels wordt poker gespeeld, aan de andere zitten mensen spareribs te eten. Vier vrouwen, onder wie Beth en haar beste vriendin Angela, zitten aan de bar met drankjes in de hand; cocktails afkomstig uit flessen die Eddie achter de bar houdt.

Vince gaat rechtop zitten en wrijft het haar uit zijn ogen. ‘Ik ga mee.’ Hij gooit een briefje van vijf in de pot zonder naar zijn kaarten te kijken. Uiteindelijk weten ze allemaal dat Vince toch gaat winnen: ‘Wat ik denk? Ik denk dat je best wel een halve kunt hebben. De eerste helft is toch het beste deel en sommige mensen zeg-

gen dat het einde de dood van alle dingen is. Of dat het daarna alleen maar bergafwaarts gaat. Nee, ik denk dat de eerste paar minuten de beste zijn... gewoon omdat je iemands volledige aandacht krijgt.'

De andere spelers kijken op van hun eigen kaarten naar die van Vince, die nog netjes op tafel liggen. Ze proberen zich te herinneren of hij ze wel heeft bekeken. Vince kijkt naar de bar, waar Beth hem zit aan te staren; ze glimlacht half naar hem en kijkt dan naar het plafond, alsof ze net een mooie gedachte heeft losgelaten en hem, net als een kind een ballon, zit na te kijken.

Het spel is voorbij en Vince heeft gewonnen; hij telt zijn geld, de bundel is zo dik als een paar sokken. De andere mannen kijken elkaar aan. Iedereen kent de geruchten over Vince – hij was er zomaar ineens, het Newyorkse accent, zijn handigheid met de kaarten, de vrouwtjes, de vage deals. Vince heeft een reputatie opgebouwd zonder er ooit iets voor te hoeven doen – als hem naar zijn verleden wordt gevraagd, haalt hij alleen zijn schouders op. 'Waar heb je zo leren spelen?' vraagt Petey.

Vince kijkt niet op. 'Bakkersschool.' Iedereen lacht. Vince gooit twee briefjes van vijf op tafel voor de drankjes. Hij staat op. Het is half vijf en hij is al bijna vergeten wat hem vanochtend ook alweer dwars zat. 'Mensen,' zegt hij en tikt met de rol geld tegen zijn slaap.

De hoertjes, die klaar zijn met eten en hun pooiers hebben betaald, staan op een kluitje bij de deur. Ze weten dat ze Vince niet moeten lastigvallen voordat het spel voorbij is en hij heeft gewonnen of verloren, maar vanavond, omdat hij heeft gewonnen, dringen ze zich extra aan hem op. Ze kroelen met hun gelakte vingernagels door zijn haar. Vince loopt als een oudere rockster langs ze heen.

'Zie je deze, Vince?'

'Heb je creditcards, Vince?'

'Ik maak je helemaal gek, schat.'

'Joints? Heb je nog joints?'

Bij de deur ruilt hij de gestolen creditcards en wat zakjes wiet voor geld en omhelzingen. Hoewel hij de aanbiedingen van een gratis vluggertje afslaat, zou hij liegen als hij zou ontkennen dat dit zijn favoriete tijdstip van de dag is: de deeltjes bij Sam's, wanneer alle mannen jaloers op hem zijn en de vrouwen hem proberen te versieren, omdat hij gestolen creditcards en goedkope wiet heeft.

Wanneer hij alle creditcards en wiet heeft verkocht, loopt Vince naar buiten. Hij hoort iemand zijn naam roepen. Hij draait zich om en ziet Beth, die naar haar schoenen staat te kijken. Ze kijkt schuin naar Vince, met haar grote ogen, haar kin nog steeds naar beneden gericht; een lieve, bijna verlegen blik, en het feit dat ze niet eens weet dat ze het doet, maakt het nog liever. 'Bedankt voor zonet, Vince,' zegt ze. 'Ik weet niet waarom ik zo...'

'Het is al goed,' zegt Vince. 'Hoe gaat het met je studie?' Zolang Vince haar kent, is Beth bezig haar makelaarsdiploma te halen. Ze studeert wel, maar heeft zich nog nooit aangemeld voor het examen.

'Goed.' Ze haalt haar schouders op. 'Ik heb volgende week een open huis. Om te proberen. Larry heeft er drie en vroeg me of ik er een wil overnemen. Als ik het huis verkoop, krijg ik van hem zwart een half procent commissie.'

'Ja?' vraagt Vince. 'Ik kom wel even kijken.'

'Echt waar?'

'Ja. Misschien koop ik het huis wel.'

'Grapjas.' Ze knijpt hem in zijn arm en kijkt hem weer op die vreemde manier aan – met een blik van opluchting – en gaat dan weer naar binnen.

De auto's rijden af en aan en hun koplampen glijden over Vinces lichaam. Wie was dat meisje op de middelbare school ook al weer? Was dronken geworden met een paar oudere schoolvrienden en werd toen geschept door een auto. Angie Wolfe. Negenendertig.

Vince steekt zijn handen diep in de zakken van zijn windjack en trekt zijn schouders omhoog. Het is maar zes straten naar de donutwinkel en hij vindt de wandeling ondanks de kou prettig. De zon

probeert nog steeds bij Idaho over de grens te komen; zijn schaduw vertraagt wanneer hij dichterbij de volgende straatlantaarn komt. En hoe zat het ook al weer met oude Danello, wiens lichaam officieel nooit is gevonden? Maakt niet uit. Veertig.

De donutwinkel heeft de ongelukkige naam DONUT MAKE YOU HUNGRY en is eigendom van Ted en Marcie, een oud en grijs echtpaar dat elke dag even langskomt om een sigaretje te roken en een kopje koffie te drinken met hun oude en grijze vrienden. Vince vindt het prima zo; hij is de baas in de winkel en Ted en Marcie geven hem alle ruimte die hij nodig heeft.

Hij is er bijna – het roodgeschilderde gebouw staat op een drukke straathoek, ongeveer anderhalve kilometer van het centrum. De lichten zijn aan. Dat is een goed teken. Vince loopt door de steeg om de krant uit de bus te halen en blijft onder een flikkerende lantaarnpaal staan om de koppen te lezen: Carter en Reagan gaan nek aan nek; vanavond is het grote debat. Het Iraanse parlement probeert een oplossing te vinden voor het gijzelingsdrama. Hij leest alleen de koppen en bladert dan naar de sportpagina's. Alabama plus vijftien tegen Mississippi State. Dat wordt een moeilijke wedstrijd. Vince slaat de krant dicht en loopt naar de voordeur wanneer hij vanuit zijn ooghoeken iets ziet bewegen.

Hij draait zijn hoofd die kant op en stapt terug in de schaduw van de steeg. Hij houdt de krant tegen zijn borst. Een auto start. Cadillac. De koplampen knippen aan en Vince bedekt instinctief zijn ogen, terwijl het oude stemmetje in zijn hoofd tegen hem zegt dat hij moet wegrennen. Maar hij kan nergens naartoe, zich nergens verbergen, dus blijft hij wachten.

De bordeauxkleurige Cadillac Seville rijdt langzaam naar hem toe. Daarna gaat het raampje aan de bestuurderskant zacht zommend naar beneden.

Vince buigt zich naar voren. 'Jezus, Len. Wat doe jij hier?' vraagt hij op gedempte toon.

Het gezicht van Len Huggins is het toppunt van lelijkheid: kleine afgesleten tanden, dunne lippen, een gebroken neus, pokdalige wangen en twee borstelige L-vormige bakkebaarden ('Voor Len, snap je?

L? Len?'). Len runt een elektronicazaak, waar Vince de gestolen creditcards verzilvert, apparatuur koopt en voorschotten krijgt. Len zet zijn pilotenzonnebril af die hij zelfs 's nachts draagt en schuift hem in zijn borstzakje. 'Vincers!' Hij steekt zijn hand uit het raam.

'Wat doe je hier, Lenny?' vraagt Vince opnieuw.

'Ik kom mijn creditcards halen, man.'

'Het is dinsdagochtend.'

'Dat weet ik.'

'We doen dit altijd op vrijdag.'

'Dat weet ik.'

'Wat doe je hier dan op dinsdag?'

Len trekt zijn uitgestoken hand weer terug. 'Dus je hebt mijn creditcards niet, is dat wat je wilt zeggen?'

'Ik zeg dat het niet uitmaakt wat ik heb. We doen dit altijd op vrijdag. Ik weet niet wat je hier komt doen.'

'Ik dacht dat je misschien wat voor me zou hebben vandaag.'

'Nee dus.'

'Oké.' Len knikt en kijkt in zijn achteruitkijkspiegel. 'Dat is prima.'

Vince gaat rechtop staan en kijkt door de steeg. 'Waarom doe je dat?'

'Wat?'

'Je kijkt de steeg in.'

'Wat bedoel je?'

'Is daar iemand?'

'Waar?'

Vince wijst de steeg in. 'Daar? Je kijkt zo in je spiegels.'

Len zet zijn zonnebril weer op. 'Je bent paranoïde, Vince.'

'Ja, ik ben paranoïde.' Vince wil weglopen. 'Ik zie je vrijdag.'

'Ik ben er vrijdag niet. Dat kwam ik je vertellen. Ik stuur een nieuwe.'

Vince draait zich om – hij wordt koud van binnen. 'Wat bedoel je met een nieuwe?'

'Ik bedoel iemand die nieuw is, in tegenstelling tot iemand die oud is.'

'Ja, dat begrijp ik. Wie?'